

ת"ד 4996/07/12 - מדינת ישראל נגד נזאר גבר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

08 מאי 2014

ת"ד 4996-07-12 מדינת ישראל נ' גבר

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

נזאר גבר
ע"י עו"ד דביר דמנד

הנאשם

הכרעת - דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען שבעת שהנאשם נהג במכונית מתוצרת טיוטה בכביש מספר 4 מכיוון צפון לדרום והגיע מתחת לגשר גבעת שמואל, וכשבאותה שעה נהג אדם אחר מכונית מתוצרת רנו בכביש זה בכיוון נסיעת הנאשם ומימינו והתקרב אף הוא למקום הנ"ל, נהג הנאשם בקלות ראש עפ"י הטענה, איבד שליטה על רכבו, סטה ימינה, התקרב יתר על המידה לרכב הרנו והתנגש בו וכי מעוצמת המכה הסתחרר רכב הטיוטה בו נהג הנאשם ונהדף שמאלה ואחורה ופגע בגדר הבטיחות שבשמאל הדרך ואילו רכב הרנו בו נהג הנהג המעורב נהדף ימינה ופגע בגדר הבטיחות המוצבת על אי התנועה אשר בפניה לגבעת שמואל ושם נעצר.

עוד נטען בכתב אישום כי כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם הנהג המעורב (נהג רכב הרנו) וכן נחבלה נוסעת ברכבו וכן ששני כלי הרכב ניזוקו.

הנאשם הואשם בעבירה של נהיגה בקלות ראש וזאת לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם ופירט באמצעות בא כוחו כי הוא מודה במתואר בסעיפים 1 ו-2 לפרק העובדות אשר בכתב האישום (סעיפים בהם מתוארים פרטי מיקום וכיוון נסיעת כלי הרכב המעורבים) אך כופר באמור בסעיף 3 לעובדות כתב האישום (בו פורטו פרטי נהיגתו של הנאשם בקלות ראש, אבדן שליטה על רכבו, סטייה ימינה ומנגנון ההתנגשות). עוד פרטה ההגנה כי הנאשם מודה שאירע נזק לכלי הרכב וכופר הוא מחוסר ידיעה בדבר החבלה בגוף. עם זאת ציין סניגורו של הנאשם כי אין הוא מבקש לחקור את הרופאים שערכו את התעודות הרפואיות וכי יסכים להגשתן.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

בוחן התנועה המשטרתי מר אלי צמח (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגשו תרשים וחוו"ד נלווית (סומנו ת/1, ת/2) וכן הודעת נאשם (סומנה ת/3).

האזרח מר דוד ישעיהו שטראובר (ע.ת.2) שהינו נהג רכב הרנו המעורב ואשר במסגרת עדותו הוגשה בהסכמה התעודה הרפואית על שמו מביה"ח תל השומר (סומנה ת/4) וכן הוגשה לבקשתם המשותפת של הצדדים הודעתו של עד זה במשטרה (סומנה ת/5).

האזרחית הגברת אלזה ברטה שטראובר (ע.ת.3) שהינה רעייתו של ע.ת.2 ואשר ישבה עמו כנוסעת ברכב הרנו המעורב ואשר במסגרת עדותה, ובהסכמה, הוגשה התעודה הרפואית על שמה מביה"ח (סומנה ת/6). לבקשתם המשותפת של הצדדים הוגשה גם הודעתה של עדה זו במשטרה (סומנה ת/7) וכן הודעה שמסרה היא על תאונת הדרכים (סומנה ת/8).

עד נוסף ורביעי אשר העיד מטעם התביעה בתיק זה הוא השוטר מר אורן כהן (ע.ת.4) אשר היה דרך מקרה עד ראיה עת נסע לדבריו אחרי כלי הרכב המעורבים.

במסגרת עדותו של עד זה הוגש דו"ח פעולה שערך (סומן ת/9) וכן, לבקשת הגנה ובהסכמה, הוגשה במסגרת עדותו גם הודעה שמסר במשטרה (סומנה נ/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע.ה.1).

לבקשת ההגנה - ולאחר שדחיתי התנגדות של התביעה להגשה אגב שאני מזכיר ענין משקל להבדיל מקבילות - קיבלתי לידי מידי ההגנה שני עמודים אשר בכל אחד מהם שתי תמונות אשר שתיים מהן של הכביש במקום לדברי הנאשם, וצולמו לדברי הנאשם מספר חודשים לאחר התאונה, ושתיים נוספות הן של רכב הנאשם שלדבריו צולמו בסמוך לאחר התאונה. (סומנו נ/1, נ/2, צ"ל נ/2, נ/3).

באי כוח הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לראיות, לעדויות ולסיכומי הצדדים הינה שהתביעה עמדה כנדרש בנטל הוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

אין מחלוקת כי ההתנגשות בין שני כלי הרכב באירוע זה נגרמה כתוצאה מסטיית אחד מכלי הרכב אל עבר משנהו.

במחלוקת באשר מי מהנהגים סטה לעברו של מי ניצבות בפני שלוש עדויות מטעם התביעה אל מול עדותו היחידה של הנאשם מטעם ההגנה.

שתי עדויות מתוך שלוש העדויות הללו מטעם התביעה הן של נהג הרנו המעורב ושל אשתו שישבה ברכב לצידו.

אלא שיש כאמור עדות שלישית מטעם התביעה בקשר עם אירוע זה והיא עדותו של עד ראיה חבלן המשטרה (השוטר מר אורן כהן, ע.ת.3) אשר נסע דרך מקרה מאחורי שני כלי הרכב המעורבים

לא נסתר כי מר אורן כהן הוא עד נטראלי אשר אין לו כל היכרות קודמת עם מי מהמעורבים.

מוצא אני להסתמך על עדותו של איש המשטרה מר אורן כהן.

לא נסתר כי מר אורן כהן נהג כאמור בניידת משטרתית וזאת מאחורי שני כלי הרכב המעורבים וגם לא מצאתי כי נסותר עדותו על כי נסע אך במרחק קצר של כמה עשרות מטרים בלבד (כ-50 מטרים בלבד לדבריו) מאחורי כלי הרכב המעורבים.

זאת ועוד: מן העדויות עולה שמר אורן כהן נהג אותה עת בכלי רכב גבוה מסוג ואן משטרתית בעוד שהמכוניות המעורבות שנעו לפניו (הטיוטה והרנו) הן מכוניות פרטיות.

הוסף לכך את העובדה שהאירוע התרחש באור יום (בשעה 13:00) וזאת כאשר גם הנאשם עצמו (בהודעתו ת/3) מציין כי מזג האוויר היה נאה, הראות היתה טובה, היה אור יום והכביש היה תקין ויבש, וגם הוסף לכך את העובדה שהוסכם על הכל שהתנועה במקום היתה דלילה באותו יום שבת בו אירע האירוע, וקיבלת שיש יסוד מוצק לקבוע שעד הראיה מר אורן כהן יכול היה לראות היטב את המתרחש במרחק קצר אל מול עיניו בכיוון נסיעתו.

אני נותן אמון בגירסתו של מר אורן כהן - כביטויה הן בנ/1 אשר הסניגור ביקש להגיש (ראה נא שם שורות 21-31) והן בעקביות בעדותו - על כי רכב הרנו המעורב נסע כל העת ישר ולא סטה לא ימינה ולא שמאלה.

מר אורן כהן עשה עלי רושם מהימן, ענייני ואובייקטיבי.

גם עדויותיהם של נהג הרנו המעורב ורעייתו ניכרות בעיני כעדויות כנות וכי מקום שנפלו בעדויות עדי התביעה אי דיוקים קלים, התרשמתי היא כי הדבר נבע מחלוף הזמן ושכחה טבעית.

אסביר כי לו היו ניצבות בתיק זה אך ורק עדויות עדים מעורבים ומעוניינים זו מול זו אזי יתכן, אולי, כי היה מקום לומר כי מתקיים קושי להכריע ביניהן, אלא שכאן כאמור ניצבת בפני גם עדות של עד ראיה נטראלי להתרחשות.

אף אומר, בכל הכבוד והערכה לנאשם הנכבד, כיבעדותו מצאתי תהיות שקשה ליישבן.

הנאשם גרס לראשונה רק בבית המשפט כי הוא סטה לדבריו לשוליים ולכשחזר לכביש אירעה ההתנגשות עם רכב הרנו המעורב.

הנאשם העיד למעשה כי הוא סטה מהכביש ונסע על השול ולכשראה שהשול מסתיים או אז חזר עם מכוניתו לכביש ואז אירעה לדבריו ההתנגשות.

אם מקבלים את גירסתו זו של הנאשם עולה התהייה מדוע לא בלם ומדוע חזר לכביש.

וכך העיד הנאשם עצמו בבית המשפט:

"ש. כלומר חתכת להיכנס לפניו?"

ת. כן, חזרתי לנתיב שלי וקררתה התאונה."

ובהמשך העיד הנאשם:

"ש. הוא (עד הראיה. ע.נ.) אמר שאתה סטית ואתה פגעת ברכב הרנו, שזה מה שראה אותך סוטה ופוגע ברכב הרנו?"

ת. כן, חזרתי לנתיב שלי ופגעתי בדופן אחורי שלו, אבל בנתיב שלי הייתי".

(מתוך עדותו של הנאשם בעמ' 28-29 לפרוטוקול).

ניכר שהנאשם משייך את הנתיב "כנתיב שלו" ואולם יש לדעת כי מי אשר יורד לשוליים צריך לשים לב טרם הוא חוזר לנסוע בכביש.

משנותן אני כאמור אמון בעדויות שלושת עדי התביעה על כי לא היתה סטיה של רכב הרנו אזי גם לא ניתן לנמק סטיית הנאשם אף מלכתחילה לשול כטענתו המאוחרת.

ההגנה, בכל הכבוד, ניסתה להיתלות בסיכומיה בכך שנהג הרנו המעורב ורעייתו ציינו כי רכבו של הנאשם היה לבן ואילו לדברי הנאשם רכבו בצבע כסוף.

ככל שאוכל ליתן משקל לתמונות נ/2 שהגיש הנאשם (ואשר בהן אגב מטושטש מספר הרכב) אין לראות בעניין צבע הרכב ענין מכריע שהרי אין מחלוקת בפי כל על כי הטויוטה של הנאשם והרנו של המעורב הן הן המכוניות שהתנגשו באירוע התאונתי דנן.

אף יצוין כי לאורך כל ההליך- לרבות בסיכומים - לא טענה ההגנה ולא טען הנאשם כי רכב אחר היה כביכול מעורב באירוע.

גם מנושא מיקום הנזק תיתקשה ההגנה, בכל הכבוד, להיבנות וזאת ראשית משום שעדי התביעה הדגישו כי אין הם יכולים לדעת או לזכור לבטח את המיקום המדוייק של המגע בכלי הרכב, ושנית משום שבעוד שהסניגור ציין בפני נהג הרנו המעורב כי יש בידו חוות דעת של שמאי רכב לפיה אין נזק במוקד ימני קדמי ברכב של הנאשם (ראה נא את דברי הסניגור הנכבדבעמוד 11 שורה 8 לפרוטוקול) בחרה ההגנה שלא להגיש כל חוות שמאי, אלא אך בחרה להגיש תמונה שצילם הנאשם לדבריו ואשר, בכל הכבוד, אני שותף לדעה שאין היא ברורה דיה על מנת לקבוע שאין כל פגיעה בחלק הימני קדמי של רכב הנאשם. ושלישית, לענין פגיעות נוספות ואחרות, יוזכר כי הוסכם על הכל שכלי הרכב גם נהדפו אל גדרות בטיחות.

ולבסוף, באשר לתוצאת התאונה, ובהינתן שההגנה ויתרה על חקירת הרופאים מביה"ח אשר חתומים על התעודות הרפואיות על שם הנפגעים, ניכר כי הוכחה גם תוצאת התאונה וזאת כביטויה בסעיף 4 לעובדות כתב האישום.

לאחר כל זאת- ובהסתמך כאמור על האמון שמצאתי ליתן בגירסת עדי התביעה ובהם עד התביעה הנטראלי חבלן המשטרה מר אורן כהן - אני מוצא כאמור לקבוע שהתביעה הוכיחה כדבעי את עובדות כתב האישום וכי דין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

הנאשם מורשע לפיכך בעבירה שיוחסה לו.

ניתנה היום 8.5.14, במעמד הצדדים.